

ΤΟ ΤΑΙΡΙ ΜΟΥ

L' épouse, la compagne à mon coeurdestinée.
Γυναίκα μου, συντρόφισσα γραμμένη τῆς καρδιάς μου.
Sully Prhdhomme.

Καὶ κόσμο καὶ παράδεισο
Νὰ ᾄρω ἔς τὴν ἀγκαλιά σου!
Ἰούλιος Τυτάλδος.

Ἄς ἤξερα ποῦ βρίσκεται, ποῦ μένει
Ἢ πῶς καλὴ Νεράϊδα, ποιά φωλιά,
Βαθειὰ φωλιά, τῇ χαίρεται κρυμμένη,
Καὶ ποῖ ποὺλὶ τῆς κλέβει τὴ λαλιά,
Καὶ ποῖ ἀγεράκι ἀπ' τὰ μαλλιά
Τῆς πέρνει μόνον κι' ἀνασταίνει·

Ἄς ἤξερα μέσα σὲ ποῖο παλάτι,
Μὲ ποῖο νεραϊδογέννητο παιδί
— Ἄστρα εἶν' ἡ ὄψις, ὁ κόρφος τῆς, ἡ πλάτη! —
Φιλιέται καὶ μεθαίει καὶ τραγουδεῖ,
Κι' ἀλοίμονο ἔς ὅποιον τῇ ὄη
Καὶ ἔς ὅποιον τὴν παραφυλάττει·

Νὰ πάω νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ φέρῃ
Τ' ἀγνώριστο κορμὶ ποῦ λαχταρῶ,
Ποῦ ἡ καρδιά μου πάντα τὸ ἐκαρτέρει
Καὶ καρτεράει ἀκόμ' ἀπὸ καιρῶ,
Τὸ ταῖρι μου τὸ δροσερό,
Τ' ἀχώριστο δικό μου τοῖρι!

Τὰ λόγια μου θὰ βγαίνουν μὲ τρεμουῖα,
Μὲ δάκρυα θὰ τὴν παρακαλῶ,
Ποῦ κ' ἡ Νεράϊδα, σπλαχνικὴ καρδούλα,
Θὰ μοῦ μιλήσῃ εὐθὺς μὲ τὸ καλὸ:
— Τὸ ταῖρι σου, παιδί τρελλό,
Μὴν εἶνε ἡ βασιλοπούλα

Πῶγει παλάτια καὶ βασιλεία, πῶγει
Νὰ δέρνῃ σκλάβαις, νιὸς νὰ τυραννῇ,
Καὶ μέσα ἔς τῶν ματιῶν τῆς τὴν ἀπόχῃ
Πιάνοντ' οἱ βασιλιᾶδες οἱ τρανοί,
Κ' εἶνε, ἔς τὸν κόσμον ἄσ' φανῇ,
Πῶς ἐμμορφῆ ἀπὸ μένα;
— Ὅχι!

— Μὴν εἶνε τάχα ἡ βοσκοπούλα πῶγει
Θωριά ψημμένη ἀπὸ τὴν ἀντηλιά,
Ἄλλὰ ἄν κρίνω ἀπὸ τὸ πρωτοβρόχι
Δροσάτο εἶν' ἡ λευκὴ τῆς ἀγκαλιά,
Ποῦ κουρασμένη ἀπ' τὴ δουλειὰ
Κοιμάται μέσ' ἔς τὴ στάνη;
— Ὅχι!

— Μὴν εἶνε κ' ἡ ἀφρόντιστη παρθένα
Ποῦ ζῇ μέσα ἔς τὸν κόσμον χαϊδευτά,
Γελαίει μὲ ὄλους, κλαίει μὲ τὸν καθένα,
Λάμπει ἔς τὸ δρόμο, ἔς τὸ χορὸ πετᾷ;

— Κανέν' ἀπὸ τὰ κάλλη αὐτὰ
Δέν εἶν' ἡ ἀγάπη μου ἐμένα!

Σ τὸς δρόμους ἡ ἀγάπη μου δὲ λάμπει,
Ὅστε στολίζει τοὺς τρελλοὺς χορούς,

Ὅστε εἶν' ἄνθος ποῦ χαίρονται οἱ κάμποι,
Ὅστε διαμάντι μέσ' ἔς θυσσαυρούς.
Καὶ ἔς καυμούς φαρμακερούς
Ρήγας κανεῖς γι' αὐτὴ δὲ θάμπη.

Τῆς μοίρας τὸ γραφτὸ τὴν ἔχει κλείσει
Μέσ' ἔς τὸ φτωχὸ τὸ σπιτί τῆς φτωχῆ,
Ὅσαν καντύλα μέσα ἔς ἐμοκλήσι,
Στολίδι του καὶ λάμπη μοναχῆ.
Μὰ γύρω ἔς τὴν ἀγνή ψυχῆ
Μοσχοβολαίει ὄλ' ἡ τίσι!

Ἢ λύπαις, ἄν ὀλόμαυρα κοράκια
Τῆς τῶνε τῇ λευκῇ ἀφροντισιά,
Μέσα τῆς κλεῖ τοῦ κόσμου τὰ φαρμάκια,
Τοῦ γάρου τὸν καυμὸ ἔς τὴ φορεσιά.
Ὅμως ἔς τὴν ὄψις ἔχει δροσιά
Καὶ γέλοια πάντα ἔς τὰ λακκάκια.

Ἐκείνης ἡ γλυκύτερη ἀκτίνα,
Ἐκείνης ἡ βαθύτερη εὐωδιά
— Ὁλίπωσε, πούλια καὶ ζηλευτὴ, κρίνα, —
Εἶν' ἡ ἀγάπη πῶγει ἔς τὰ παιδιὰ.
Γιατ' ἡ δικὴ τῆς ἡ καρδιά
Εἶνε παιδάκι ἄν ἐκεῖνα.

Κι' ὄλο γι' αὐτὰ ἀπ' τὰ σπλάχνα κι' ἀπ' τὰ χεῖλη
Ἐοδεύει μάννας πόνο καὶ φιλιὰ,
Ὅσω μὴν μέρα ὁ γάμος νὰ τῆς στείλῃ
Καρπὸ δικό τῆς μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιά.
Ρόδα γενῶ ἡ τρανταφυλλιὰ
Πρὶν λάβῃ τὸ φιλὶ τ' Ἀπρίλι.

Ἐκείνη ἐγεννήθηκ' ἐδῶ πέρα
Γιὰ νὰ εἶνε προκομμένη καὶ καλὴ,
Καὶ τῆς ταυριάζει νὰ εἶνε περιστέρα,
Χαμόγελο, δροσιά, φειγγοβολή.
Μὰ τῆς ταυριάζει πῶς πολὺ,
Ὅ! πῶς πολὺ, νὰ εἶνε μητέρα!

Ψηλὴ καὶ λυγερὰ ἄν κυπαρίσσι,
Μαυροματουσ', ἀγνόπλαστη, ξανθὴ,
Ἄπ' τῶν ἀνθρώπων μακριὰ τὴν κρίσι,
Ἄν νυχτολούλουδο ἔς τὸν ἴσχιον ἄνθει.
Ὅμως μὴν ὦρα θὲ ἀρεθῇ
Σὰν ἀστραπὴ νὰ λαμπύρισῃ

Τὴν ὦρα ποῦ ἀπροσδόκητη θὰ μπαῖνῃ
Ἐπὶ τὴν ἐκκλησιὰ τὴν ἑσφωτεινὴ
Μ' ἄνθος πορτοκαλλιᾶς στεφανωμένη,
Τὴν ὦρα ποῦ νυφοῦλα θὰ γενῇ.
Φῶς κ' εὐωδιὰ ὑστερινῇ
Τῆς παρθενίᾳς ὅπου πεθαίνει!

Ἄς ἤξερα ποῦ βρίσκεται ποῦ μένει
Ἢ πῶς καλὴ Νεράϊδα, ποιά φωλιά,
Βαθειὰ φωλιά, τῇ χαίρεται κρυμμένη,
Καὶ ποῖ ποὺλὶ τῆς κλέβει τὴ λαλιά,
Καὶ ποῖ ἀγεράκι ἀπ' τὰ μαλλιά
Τῆς παίρνει μόνον κι' ἀνασταίνει...

1886.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.